

[Christmas Møller.]

Nej, det, der staar fast, er, at Loven af 19. Oktober har efter de Beregninger, der foreligger, saa nogenlunde kunnet holde. Hvis man spørger mig videre med Hensyn til Enkeltheder i Administrationen af denne Lov, om der ikke dér kan være begaaet Fejl, om man ikke kan nævne Eksempler, hvor Administrationen ikke har været helt rigtig, saa svarer jeg: Jo, det kan man selvfølgelig, men det ærede Medlem Hr. Krag vil naturligvis heller ikke bestride, at det kan man ogsaa paa en Række andre Omraader, og derfor siger jeg da, at Loven af 19. Oktober efter mit Skøn i den Maade, hvorpaa den er ført ud i Livet, saa nogenlunde svarer til det, som man den Gang hævdede vilde ske.

Jeg skal dernæst forlade denne Lov og gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om det Lovforslag, Ministeren her har forelagt.

Jeg begynder da med at gentage, at man efter min Opfattelse i en Tid som denne ikke paa Forhaand kan stille sig afvisende overfor, at en saa ekstraordinær Situation kan kræve ekstraordinære Foranstaltninger ogsaa paa dette Omraade. Jeg gaar videre og siger, at der er efter min Opfattelse ingen Tvivl om, at hvis man skal gøre Virkningerne overfor Hjelpekasseudgifterne af Loven af 19. Oktober op og ogsaa af dette Forslag, om det i ændret Skikkelse bliver gennemført, saa maa man naturligvis regne med, at Hjelpekasseudgifterne ellers vilde være blevet meget større i en saadan Krisesituation, voldsommere, end vi nogen Sinde har haft den. Det kan jo ikke nytte, at vi sammenligner med den vanskelige Situation, da vi havde 70 000—80 000 eller, hvis jeg ikke husker fejl, sidste Vinter som Maksimum noget over 80 000 arbejdsløse. Vi maa tage i Betragtning, at Arbejdsløsheden i Dag er 70 pCt. højere, end den var den Gang.

Men klart er det efter min Opfattelse, at dette Forslag og hele den økonomiske Situation, hvori vi efterhaanden mases ind, bevirker, at man maa kræve en Plan fra Regeringen over, hvorledes den kommende Tids økonomiske Forhold for Staten ligger. Thi det er klart, at vi i Øjeblikket, kan jeg sige, for Statens Vedkommende arbejder økonomisk paa to Linier: gennem den Valutapolitik, som maa føres, og som begrænser Luksusindførselen, begrænser vi ogsaa Statens Skatter, men paa den anden Side arbejder vi paa en Linie, der fører til flere Udgifter, og kommer vi til Moratorielovgivning, kommer vi til andre Kriseforanstaltninger, saa ved vi, at dette ogsaa medfører Udgifter. Jeg tror derfor, Tids-

punktet for saa vidt er inde, da Regeringen skulde give Rigsdagen Besked om, hvorledes man skønner over den nærmeste Tids økonomiske Udvikling for Staten.

Den højtærede Socialminister og Regeringen kan efter min Opfattelse ikke heroverfor sige: Ja, men Pengene til denne forlængede Krisehjælp til arbejdsløse skal tages af Arbejdsløshedsfonden. Nu er det jo klart, at 10 Mill. Kr. koster Loven af 19. Oktober ikke Arbejdsløshedsfonden; det er et Fantasil, som kun blev nævnt med en lille Eftersætning, nemlig den, at derefter kom jo Statens Refusion til Arbejdsløshedsfonden for Agitationens Skyld. Men den koster vel Arbejdsløshedsfonden maaske godt og vel det halve af det Beløb, som blev nævnt, og dér vil da være nogle Millioner tilovers, og Arbejdsløshedsfonden vil naturligvis ogsaa have Indtægter.

Men jeg ser saaledes paa det, at det vil være nødvendigt — jeg havde ønsket det allerede i Oktober — at faa gennemført en Krisekasseordning; og skal en saadan gennemføres, maa der jo anvendes betydelige Millionbeløb til Starten af Krisekasserne, og efter min Opfattelse burde disse gaa fra Arbejdsløshedsfonden, hvilket da vil sige, at hvis Regeringen vil have et Forslag som dette gennemført, maa man meget mere regne med, at Udgifterne afholdes, ikke af Fonden, men af Staten. Og naar jeg siger til Ministeren og Ministeriet, at vi maa ønske en Finansplan fra Regeringen for den nærmest kommende Tid, maa det da ogsaa blive at tage med i Betragtning, at Pengene til en saadan Foranstaltnings Gennemførelse, om man i øvrigt kan blive enig om den, utvivlsomt maa regnes for en Statsudgift mere end en Udgift for Arbejdsløshedsfonden.

Den næste Bemærkning, jeg gerne vil gøre, er den, at vi jo altid har ønsket, og det ønsker vel i og for sig alle, at Forsikringsprincippet skulde være det til Grund liggende for vor Arbejdsløshedslovgivning. Og det er klart — selve Bemærkningerne viser det jo —, at ogsaa den højtærede Socialminister i Virkeligheden er betænkelig ved det, han her er inde paa: nu lagde vi 70 Dage ovenpaa i Oktober og lægger 70 Dage ovenpaa igen nu i Februar — Ministeren paapeger i Virkeligheden i Bemærkningerne adskillige Gange, hvorledes man stadig fjerner sig mere og mere fra Forsikringsprincippet, og det er heller ikke hans Ønske. Derfor tror jeg, at Tidspunktet, der altsaa ikke var inde eller ikke naaedes i Oktober, maatte være inde nu til at forsøge at gøre en Kraftanstrengelse for at